

Víra.

Víra není taková, jak ji projevuje většina tak zvaných věřících. Vlastní víra vzniká teprve tehdy, když si člověk dokonale osvojil obsah Božích poselství a tato stala se mu živým, nenuceným přesvědčením.

Boží poselství přicházejí prostřednictvím Božího slova a také jeho stvoření. Všechno svědčí o něm a jeho vůli. Jakmile člověk dovede celé dění a bytí vědomě **prožítí**, budou jeho city, myšlení a konání jediným radostným velebením Boha. Ale pak zmlkne a mnoho o tom nemluví. Stal se však osobností, která s tímto tichým uctíváním Boha, které možno nazvati také důvěrou v Boha, stojí pevně a bezpečně v celém stvoření. Nebude se vznášeti ve fantaziích a nebude se ocitovati ve vytržení. Rovněž také nebude na zemi žítí jenom v duchovnu, ale bude konati své pozemské dílo se zdravými smysly a svěží odvahou. Bude-li napaden, tu v nutné obraně použije i svého chladného rozumu dovedně jako břitkého meče, aniž je při tom ovšem nespravedlivý. Nikdy nemá trpěti mlčky, když se mu děje křivda. Jinak by tím jen podporoval a posiloval zlo.

Ale je velmi mnoho lidí, kteří se jen **domýšlejí**, že jsou věřící! Přese všechno vnitřní přisvědčování k existenci Boha a jeho působení, bojí se úsměvu pochybovačů. Je pro ně trapný a nepohodlný, tiše jdou mimo něj při zábavných rozmluvách s diplomatickým výrazem ve tváři a z rozpačitosti svým chováním vlastně pochybovačům přisvědčují. To není víra, nýbrž jen vnitřní **přiznání!** Ve skutečnosti tím zapírají svého Boha, ke kterému se v skrytu modlí a od něhož pak očekávají všechno dobré.

Falešný ohled na pochybovače nemůže se omluviti tím, že „věřícím“ je věc příliš „svatou a vážnou“, než aby ji vydali posměchu. Nelze to také již nazvati ani skromností, nýbrž je to jen nízká zbabělost! Ven konečně s řečí, ať je vidět, čího Ducha jste děti! Bez bázně a s hrdostí vůči **každému** člověku, jež přísluší Božím dětem! Jen tak budou i pochybovači konečně nuceni krotit svůj posměch, který prozrazuje jenom nejistotu. Dosud je bázlivým chováním mnohých „věřících“ jen pěstován a živen.

Tito lidé klamou sami sebe, protože podkládají slovu „víra“ zcela jiný význam, než jaký to slovo vyžaduje. Víra musí býti **živá**. To jest musí se státi více než přesvědčením, musí se státi skutkem! A skutkem se stala, jakmile pronikla vším, veškerým cítěním, myšlením i konáním. Musí se státi nevtíravě pociťovatelnou a viditelnou ze samého nitra ve všem, co k člověku patří. Musí se tedy státi samozřejmou. Nikdo ji nesmí držeti před sebou jen jako štít ani jako přelud. Ale všechno, co se stává zevně pociťovatelným, musí býti jen výsledkem přirozeného vyzařování vnitřního, duchovního jádra. Lidově řečeno, musí býti pravá víra silou, která vyzařujíc z ducha člověka, proniká jeho tělem i krví a stává se tak jedinou přirozenou samozřejmostí. Nic vumělkovaného, nic vnuceného, nic naučeného, nýbrž jen život!

Podívejte se na mnohé věřící: Tvrdí, že věří nezvratně v posmrtný život. Zdánlivě řídí i své myšlenky tímto směrem. Avšak naskytne-li se jim někdy příležitost, že mohou nabýti důkazu o tomto posmrtném životě, a to důkazu, který převyšuje prosté všední pozorování, tu se lekají nebo jsou hluboce vzrušeni! Tím však právě dokazují, že v základě přece jen nebyli tak přesvědčeni o záhrobním životě. Jinak musel by jim takový příležitostný důkaz připadatí úplně přirozeným. Nesměli by se

---

proto ani lekat, ani tím nějak zvlášť býti vzrušeni. Mimo toho jsou ještě nesčetné příklady, které zřejmě projevují, jak málo věřícími jsou tak zvaní věřící. Víra není v nich živá.